

ע"פ 4887/15 - יבגני גנסון נגד מדינת ישראל, סבטלנה טיחומירוב, סרגיי טיחומירוב, פלוני, פלונית

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 4887/15

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: יבגני גנסון

נ ג ד

המשיבים:
1. מדינת ישראל
2. סבטלנה טיחומירוב
3. סרגיי טיחומירוב
4. פלוני
5. פלונית

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט
המחוזי חיפה מיום 28.5.2015 בת"פ 10508-05-14
שניתן על ידי כבוד השופט א' טובי

תאריך הישיבה: כ"ח באדר התשע"ו (07.04.2016)

בשם המערער: עו"ד שרמן בוריס
בשם המשיבים: אין התייצבות

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט טובי) בת"פ 10508-05-14 מיום 28.5.15, שבגדרו הורשע המערער בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, והושתו עליו 11 שנות מאסר בפועל, 18 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בגובה 50,000 ₪ לכל אחד משלושת ילדיו של המנוח ולגרושתו. הפרשה עניינה הסיבה למות המנוח במהלך מריבה עם המערער.

עמוד 1

ב. כנטען בכתב האישום, בין המערער, יליד 1971, לבין ולדימיר טיחומירוב (להלן המנוח), יליד 1950, שררו יחסי חברות. ביום 18.4.14 החל מהשעה 16:00 שהה המנוח בדירתו של המערער בחיפה, לאחר שהמערער הזמינו ללון אצלו. במהלך שהותם בדירה שתו המערער והמנוח לשכרה, ולאחר מספר שעות ביקש המנוח לישון במיטת המערער. המערער הזהיר את המתלונן לבל יעשה את צרכיו במיטה, כפי שכבר אירע בעבר. המנוח פנה לישון ונרדם על מיטת המערער, בעוד המערער נותר ער. עובר לשעה 0:22 של יום 20.4.14 הבחין המערער כי המנוח עשה את צרכיו במיטה. המערער תפס את המנוח תוך שהוא מעיר אותו משנתו בצעקות ומושך אותו בכוח לרצפה. בעוד המנוח שרוע על הרצפה, היכה אותו המערער במכות אגרופ חזקות בכל חלקי גופו, ובכך הביא למותו. המערער הזעיק את המשטרה. כנטען, מותו של המנוח נגרם מדיכוי נשימתי כתוצאה משברים מרובים בצלעות שנגרמו מחבלות ישירות, בשילוב עם השפעת אלכוהול ברמה גבוהה.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

ג. המערער הורשע בעבירת הריגה. בית המשפט קמא דחה את הטענה שלפיה הגיע המנוח לדירתו של המערער לאחר שנגרמו שברים בצלעותיו זמן קצר קודם לכן, וקבע כי כל השברים שנתגלו בצלעותיו של המנוח נגרמו בהיותו בבית המערער. הוסף, כי לא הוכחה טענת המערער שאף כי השברים נגרמו עוד קודם להגעת המנוח, לא חש המנוח כאבים משום שהיה נתון להשפעת אלכוהול, אשר שימש כמאלחש; זאת, שכן מי שהיו עם המנוח לפני שפגש במערער, לא הבחינו כי הוא סובל מכאבים. הוסף בהקשר זה כי המנוח עלה ארבע קומות לדירת המערער, ואם אכן כנטען נגרמו השברים עוד קודם לכן, היה מתקשה לעשות כן.

ד. עוד נדחתה הטענה כי המנוח סבל ממחלת האוסטאופורוזיס (רככת עצמות) עקב צריכת אלכוהול כרונית, ועל כן יכלו להיווצר שברים מחבלה בכוח יחסי לא רב. צוין, כי לא הוצגה כל ראיה, ישירה או עקיפה, שיש בה ללמד שהמנוח סבל עובר למותו ממחלה זו. כן נדחתה טענת המערער שחלק מן החבלות אשר נתגלו בגופו של המנוח, הן חבלות עקיפות שנגרמו כתוצאה מנפילת המנוח עובר לתקיפתו על ידי המערער. נומק, כי המערער לא ראה את המנוח נופל, ומכל מקום אין לקבל את גירסתו של המערער "מחמת הרושם הגרוע שעשה עליי בעדותו בפניי. התרשמתי כי מדובר בנאשם מניפולטיבי שאינו דבק באמת ומוסר תשובות מגמתיות שנועדו להרחיקו מגרימת מותו של המנוח" (פסקה 33).

ה. בית המשפט עמד על חוות הדעת שהוגשו מטעם המשיבה (ד"ר זייצב) ומטעם ההגנה (פרופ' היס). לאחר שבחן את חוות הדעת ושמע את המומחים, קבע בית המשפט קמא שיש להעדיף את מסקנותיו של ד"ר זייצב. בית המשפט עמד על כך שפרופ' היס לא השתתף בנתיחת גופת המנוח, לא עיין בתיקו הרפואי ולא עיין בתמונות המנוח מן הזירה או בתמונות הזירה עצמה, וציין שחסר זה ניכר בחוות דעתו. עוד הוסף, כי "המגמתיות בתשובותיו של פרופ' היס ניכרת לאורך כל חקירתו הנגדית" (פסקה 36.6). בית המשפט המחוזי אף שלל את הטענה כי מותו של המנוח יכול שנגרם כתוצאה מאירוע לבבי, וציין כי גם אם התרחש אירוע כאמור, היה זה בזיקה לאלומות שנקט המערער. כן נקבע, כי הוכח היסוד הנפשי הדרוש להתגבשות עבירת ההריגה, וכי התנהגותו של המערער מלמדת, שהיה ער לאפשרות שמעשיו יגרמו לתוצאה הקטלנית, ופעל מתוך אדישות לאפשרות זו. חיזוק למסקנה זו מצא בית המשפט בהתבטאויות המערער סמוך

למעצרו.

ו. על המערער נגזרו העונשים והפיצוי המנויים מעלה. בית המשפט קבע מתחם ענישה של 8 עד 14 שנים. הוא נתן דעתו בצד החומרה לחומרת המעשים ולתוצאתם, לפערי הכוח הפיסי בין הצדדים ולפגיעה במשפחת המנוח כעולה מתסקיר שירות המבחן. בצד הקולה נאמר, שלא קדם למעשים מושא כתב האישום תכנון מוקדם; כן התחשב בית המשפט בעברו הנקי של המערער, בכך שהזעיק את המשטרה ובנסיבות חייו.

ז. יצוין לשלמות התמונה, כי ביום 7.4.16 קיים דיון בפנינו בהיעדר נציג מטעם המשיבה בשל שביתת הפרקליטים. בתום הדיון ניתנה החלטה כדלקמן: "טיעוני המערער נשמעו. הפרקליטות לא התייצבה. כן הודיעו המשיבים 5-2 (משפחת נפגע העבירה) כי לא יוכלו להתייצב. בנסיבות תוכל המדינה להשיב בכתב לטיעוני המערער בכתב ובעל פה עד 8.5.16. באותו מועד יוכלו המשיבים 5-2 להגיש עמדתם בכתב. לאחר מכן נחליט האם תשובת המערער תינתן בכתב או בדיון בעל פה". בעקבות תגובת המשיבה בכתב, ניתנה אפשרות תגובה למערער (החלטה מיום 9.5.16 והחלטה בדבר הארכת מועד מיום 29.5.16).

טענות המערער בערעור ובתגובה המשלימה

ח. לטענת המערער, שסניגורו המלומד טען כל הניתן, שגה בית המשפט קמא משלא נתן משקל לחוות דעתו של פרופ' היס "אשר היתה עדיפה מונים רבים על פני זו שהוגשה מטעמו של ד"ר זייצב, שהיתה נגועה בכשלים עובדתיים וקביעות רפואיות משוללות כל יסוד". לטענתו, ד"ר זייצב נסמך על אמות מידה שונות בתכלית מהספרות הרפואית המקובלת. כן נטען שבית המשפט התעלם מכך שד"ר זייצב לא היה מודע לעובדה שהמנוח סבל ממחלת האוסטאופורוזיס, ולא ביצע את הבדיקות הרלבנטיות כאשר התעורר חשש כאמור.

ט. עוד נטען, כי אין קשר סיבתי בין תקיפת המנוח לבין מותו, משהמערער היכה את המנוח אך בראשו. הוסף, כי השברים בצלעותיו של המנוח יכלו להיגרם ממספר נפילות, וכי ייתכן שהמנוח נפל מבלי שהמערער שם לב לכך. כן נטען למספר מחדלי חקירה: המשטרה לא בדקה היכן שהה המנוח ב-48 השעות שקדמו למותו, לזירת האירוע לא הוזמן פתולוג, והגופה נותחה אך יומיים לאחר הגעתה למכון לרפואה משפטית. הוסף, כי המערער לא היה מודע לאפשרות לגרימת התוצאה הקטלנית, ולא ניתן לייחס לו יחס של פזיזות. אשר לגזר הדין נטען, כי בית המשפט לא לקח בחשבון שהמנוח גורש מביתו על ידי משפחתו, והמערער אסף אותו אליו. הוסף, כי רמת האלכוהול שנמצאה בגופו של המנוח יכולה לבדה להביא למותו, וגם בכך היה מקום להתחשב בקביעת העונש; נטען כי העונש חורג לחומרה, ומכל מקום צריך היה להיקבע בחלק התחתון של המתחם. עוד נאמר, כי גרושתו וילדיו של המנוח הצהירו, שאינם מעוניינים בכספי המערער, ועל כן לא היה מקום להורות על תשלום פיצוי. לבסוף הודגש, כי המערער נעדר עבר פלילי.

טענות המשיבה

י. המשיבה סומכת ידיה על פסק דינו של בית המשפט קמא, ומטעימה כי בבסיס הכרעת הדין מונחות קביעות

עובדתיות לגבי מצבו של המנוח עובר לכניסתו לדירת המערער ולאשר התרחש בדירה; בכגון דא נמנעת ערכאת הערעור מהתערבות. צוין, כי מסקנת בית המשפט המחוזי, שהשברים בצלעותיו של המנוח לא נגרמו עובר לכניסתו לדירת המערער מתבססת על דברי העדים שבאו בפני בית המשפט, ודברי המערער עצמו שהמנוח לא היה שרוי בגילופין שעה שהלך לדירתו, ואף הצליח לעלות ארבע קומות אל הדירה. הוסף, שאף דחיית הטענה כי השברים הם תוצאה של נפילת המנוח, מבוססת ומנומקת בראיות, שהובאו בפני בית המשפט המחוזי. עוד נטען, כי משנקבע כממצא שהשברים בצלעותיו של המנוח נגרמו בדירתו של המערער, ולא עקב מעידה של המנוח, אין משמעות לקיומה או להעדרה של מחלת האוסטאופורוזיס. הוסף, כי זירת האירוע מעידה כאלף עדים על שהתרחש בה - דמו של המנוח נמצא על כמה מקירות הבית, על הרצפה, על פריטי לבוש שונים ועל פטיש שהיה מונח בתוך ארגז כלי עבודה. לבסוף נטען, כי העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על המערער מבטא איזון ראוי בין השיקולים לחומרה ולקולה: חומרת המעשים, נסיבות האירוע והנזק שנגרם למנוח מזה, ועברו הנקי של המערער, קריאתו למשטרה, נסיבות חייו וספונטניות האירוע מזה.

טענות המשיבים 5-2

י"א. לטענת המשיבים 5-2 (בני משפחתו של המנוח), אין מקום להתערבות בממצאי המהימנות והעובדה שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי. כן אין לטעמם להתערב בגזר הדין, שכן העונש שהוטל הולם את העבירה בה הורשע המערער. אשר לטענה כי בני המשפחה הצהירו שאינם מעוניינים בפיצוי, צוין, כי ככל שדברים אלה בתסקיר שירות המבחן משקפים את שנאמר, אלה נאמרו בעוד בני המשפחה שרויים בצערם, וכי בית המשפט בחר לפסוק פיצוי חרף האמור ובהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה.

הכרעה

י"ב. עיקר המחלוקת נסב על אופי תקיפתו של המנוח ואופי הפגיעה שנגרמה לו, וכנגזרת מכך - על קיומו של קשר סיבתי בין תקיפת המנוח למותו.

מן הנודע, כי ערכאת ערעור אינה נוטה להתערב בקביעותיה העובדתיות ובממצאי המהימנות של הערכאה הדיונית כדבר שבשגרה, ותעשה כן אך במקרים חריגים ויוצאי דופן (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (2006) (להלן עניין אלחורטי)). הטעם לכך נעוץ ביתרון המשמעותי ממנו נהנית הערכאה הדיונית - היכולת להתרשם מן העדים ומן הראיות באופן בלתי אמצעי (ע"פ 2439/93 זריאן נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(5) 280, 265 (1994); ע"פ 4912/91 תלמי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 581, 610 (1993)). בפסיקה הוכרו שלושה חריגים מרכזיים להלכה זו, המיוסדים כולם על השכל הישר ועל נסיון החיים: האחד, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על ראיות שבכתב ולא על הופעתם של עדים (ע"פ 398/89 מנצור נ' מדינת ישראל (1994)); השני, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על שיקולים שבהיגיון (ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 835, 832 (1995)); השלישי, כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת מהימנות העדויות על ידי הערכאה הדיונית (ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690, 696 (1993)).

י"ג. בנדון דידן, לערכאה הדיונית יתרון משמעותי ביחס לראיות המרכזיות העומדות כנגד המערער, ועל רקע דברים אלה נבחן את טענותיו. יצוין כבר בשלב זה, כי לאחר עיון בחומר הראייתי, לרבות זה שאין הערכאה הדיונית נהנית לגביו מיתרון מובהק, נמצא כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי.

י"ד. ב-13 צלעות בגופו של המנוח נמצאו שברים. לטענת המערער על פי חוות דעת המומחים, מדובר בשברים שנגרמו עד 48 שעות עובר למועד הפטירה, ועל כן ייתכן שהמנוח הגיע לביתו של המערער כשלצלעותיו כבר נגרמו שברים. עוד נטען כי השברים הם תוצאה של נפילה, וכי הצורכים באופן כרוני אלכוהול עשויים לחלות במחלת האוסטאופורוזיס הגורמת לחולשת עצמות. אכן, אין חולק כי השברים נגרמו בפרק זמן של עד 48 שעות עובר למותו של המנוח, אולם בית המשפט קמא בא לכלל מסקנה, ואנו לא מצאנו מקום להתערב בכך, שהשברים נגרמו על ידי המערער. נתון בעל משקל הוא - כאמור - כי המנוח עלה ארבע קומות לדירת המערער ללא קושי, וכי אילו היו שברים בצלעותיו, היה מתקשה לעשות כן נוכח הכאב הכרוך בכך (עדויות של פרופ' היס, עמ' 59 לפרוטוקול הדיון, ש' 17-18). אף המערער לא ציין כי המנוח התלונן על כאבים כשהגיע לדירה, ותיאר כי אכלו, שתו ושמעו מוסיקה (עמ' 42 לפרוטוקול הדיון, ש' 31-32). גם הטענה כי השברים הם תוצאה של נפילת המנוח, לא אוששה, שכן לא הובאה כל אינדיקציה שהמנוח נפל, ואף המערער הטוען לנפילתו של המנוח, ציין שאמנם ראה את המנוח הולך על ארבע, אך לא הבחין בנפילתו ("שאלה: שהוא נפל ראית את הנפילה. תשובה: לא ראיתי את הנפילה אבל אחרי זה שהוא התחיל לקום על ארבע וללכת. שאלה: האם ולדימיר אמר לך למה הוא הולך על ארבע. תשובה: (החשוד צוחק) היינו מאוד שתויים לא אמר לי" - ת/1-הודעת המערער מיום 20.4.14, עמ' 9, ש' 231-233).

ט"ו. לאלה מתוספים הממצאים בזירת האירוע: בדירת המערער נמצאו סימני התזה ומריחה של דם המנוח על כמה מקירות הבית, על פטיש שהיה מונח בארגז כלים וכן על הרצפה. כמויות הדם ומיקומי הכתמים (ת/31 ות/32 ב) אינם עולים בקנה אחד עם גירסת המערער כי מקור הדם הוא בדימום מאף המנוח, בזמן שהפך את המנוח מצד לצד, שעה שזה נחר. כאשר המערער נשאל על כך ועומת עם תמונות מזירת האירוע, לא היה בפיו הסבר לממצאים (עמ' 55 לפרוטוקול הדיון, ש' 25-32). לטעמי יש לייחס חשיבות רבה לפיזור הדם, וצפיה בתמונות מטעימה זאת. עוד נוסיף, כי כאשר הזעיק המערער את המשטרה, ציין בפני המוקדנית "כנראה שהרגתי מישהו" (ת/33א). בהמשך אותו קטע אמר המערער "...יש לי בן אדם, אני לא יודע מת לא מת. אני לא יודע" ועוד "אני שיכור אבל לא עד כדי כך. אם אני מתקשר אליך או למשטרה אני לא שיכור כל כך". לאנשי המשמר האזרחי שהגיעו למקום האירוע, הסביר כי היכה את המנוח (ראו ת/43-הודעת שמריו ברסקי מיום 20.4.14; ת/44-הודעת אלכסנדר גורבטיך מיום 20.4.14), ובהגיעם לדירה שאל: "מה אני הרגתי אותו"? (ת/41-הודעת מיכאל דנילובסקי מיום 20.4.14). אמירות ספונטניות אלה, כאשר ברקע אלימות מתמשכת של המערער כלפי המנוח (עדויות של ולרי מתתיהו אליזרוב- עמ' 25 לפרוטוקול הדיון; עדות סרגיי ולדימיר טיחומירוב- עמ' 31 לפרוטוקול הדיון) ומודעות המערער לפערי הגיל והכוח הפיסי בינו לבין המנוח ("מה אתה חושב שהוא המסכן הזה יכול לתת לי מכות. אני ספורטאי" - ת/1, עמ' 3, ש' 62), יש בהם להעיד במובהק על שאירע, כמו גם על הלך נפשו של המערער בזמן האירוע מושא כתב האישום. כשלעצמי רואה אני לייחס חשיבות ראייתית לדברים אלה, גם מקום שהמערער אינו רופא; כך, דומני, הבין את המצב בזמן אמיתו.

ט"ז. אשר לסוגיית הקשר הסיבתי, ד"ר זייצב קבע, על סמך ממצאי הנתיחה ותוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית, כי מותו של המנוח נגרם "מדיכוי נשימתי כתוצאה משברים מרובים בצלעות בשילוב השפעת אלכוהול ברמה גבוהה". כן העלתה נתיחת גופת המנוח, כי סבל מטרשת קשה בעורקים הכליליים של הלב, ואובחנו אצלו צלקות בשריר הלב, אולם צוין

שלא ניתן להעריך את מידת התרומה של מחלת הלב למותו. מנגד הוגשה חוות דעתו של פרופ' היס, אשר נערכה על סמך חוות דעתו של ד"ר זייצב, תצלומים צבעוניים מהנתיחה, טופס הכרזת מוות על ידי מד"א והודעות המערער. פרופ' היס סבר, כי מותו של המנוח נגרם משילוב בין הרעלה חריפה של אלכוהול בכמות גבוהה למחלת לב עם שברים בצלעות. לגישתו של פרופ' היס השברים המצטברים בצלעות עם הצטברות הדם תרמו למוות, והשברים בצלעות מתיישבים עם חבלות לא ישירות (נפילות) וכוח לא רב יחסית.

י"ז. לאחר חקירת המומחים, מצא בית המשפט קמא להעדיף את חוות דעתו של ד"ר זייצב. לא מצאנו להתערב בכך. אף בענינו יש קושי בכך שפרופ' היס לא ביקש את דו"ח זירת האירוע, תמונות הזירה ותמונות המנוח מהזירה, ויטעם כי אף פרופ' היס סבור שיש מקום כי מידע זה יעמוד בפני הרופא המשפטי, וככלל מבקש הוא את הצגתו של חומר זה בפניו, כאשר עליו ליתן חוות דעת (עמ' 68 לפרוטוקול הדיון, ש' 8-16). כך נדמה, כי התייחסותו של פרופ' היס, כפי שגם הצביע בית המשפט המחוזי, אך לחבלות בפניו של המנוח, כאשר ניכר לעין מעין בתמונות כי המנוח נחבל בחלקי גוף שונים, מעלה שאלה, כמו גם הנחתו של המומחה כי המנוח לבש שכבת לבוש אחת בעוד הוא לבש שתי שכבות, ובכך יש להשליך על קיומם של סימני חבלה חיצוניים על פני הגוף. עוד יצוין, בנוגע למחלת האוסטאופורוזיס, כי לא הובאה ראיה שהמנוח סבל ממחלה זו, וד"ר זייצב העיד, ופרופ' היס לא חלק על כך, שכאשר בדק את הצלעות, "לא הרגשתי שניתן לשבור איתם" (כך במקור, צ"ל כנראה אותן, עמ' 11 לפרוטוקול הדיון, ש' 18). כל שפרופ' היס יכול היה לומר, כי מבחינה סטטיסטית, נוכח הצריכה המוגברת של אלכוהול, מסקנתו היא, כי המנוח היה חולה באוסטאופורוזיס.

י"ח. לבסוף, קשה להיעתר לטענות שעניין מחדלי חקירה. חומר הראיות כפי שהוצג בפני בית המשפט קמא – והוא מונח כעת בפנינו – מבסס את אשמתו של המערער מעבר לספק סביר. הלכה היא כי קיום מחדלי חקירה אין בו כשלעצמו כדי להביא לזיכוי של המערער, אם חרף המחדלים הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו, ואם לא קופחה הגנתו בשל כך שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גירסתו שלו (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2009), פסקה 29; עניין אלחורטי, פסקה ז'). כאמור, בנדון דידן התשתית הראיתית שהונחה בפני בית המשפט המחוזי מעלה תמונה פשוטה, אם גם עגומה מאוד, ואין בתהיות שהעלה המערער, כדי לשמוט את הבסיס תחתיה.

כללם של דברים: הרשעת המערער הוכחה מעבר לספק סביר. אין בידינו להיעתר לערעור על הכרעת הדין.

הערעור על העונש

י"ט. אין צורך להכביר מלים על קיפודם לשווא של חיי המנוח. לנגד עינינו קדושת חיי אדם על משמעה בענישה. העונש שהוטל על המערער אינו ברף הגבוה ביותר (ע"פ 7179/14 טוויל נ' מדינת ישראל (2015); ע"פ 4209/14 קרן נ' מדינת ישראל (2015)), וניתן ביטוי גם לשיקולים לקולה. ועם זאת, לאחר העיון אציע לחברי, לא בלי התלבטות ולא בלב קל, ללכת במידת-מה לקראת המערער על ידי הפחתת שמונה עשר חודש ממאסרו בפועל, אשר יעמוד על תשע שנים ושישה חודשים. בכך ראינו לנכון ליתן יתר ביטוי לכך שהמערער נעדר עבר פלילי, האירוע לא היה מתוכנן – המערער הוא שאירח את המנוח מעיקרא – לנסיבות חיו שאינן פשוטות, ולעובדה שהוא שהזעיק את המשטרה והוביל אותה לזירת האירוע. עונש המאסר בפועל של המערער יעמוד איפוא על תשע שנות מאסר ושישה חודשים, ובענין זה

מתקבל הערעור. יתר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם. אציין אך ביחס לפיצוי משפחת המנוח, כי נוכח תסקיר קרבן העבירה, שעמד על התחושות הקשות שחוזה המשפחה ותגובתה שהובאה בפנינו, איני רואה לשנות אף לעניין הפיצוי.

המשנה לנשיאה

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין.

ניתן היום, ח' בתמוז התשע"ו (14.7.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה